

ΡΩΜΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινὴν ἰδρευόμεν γῆν τῶν Παρθενῶων.

Ἐγκαῖα καὶ χίλια κ' ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

**Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἑμῖ.
Συνδρομὰ γὰρ κάθε χρόνον—ὀκτὰ ἑτάκια εἶναι μ' ὄνο.
Γὰρ τὰ ξένα ὄμας μερὰ—ὀκτὸ ἑτάκια καὶ ἄσ' το χέρι.**

Εικοστὴ μὴνὸς Γενάρη,
ποιὸς τὴν ἐκλογὴν θὰ πάρη;

Πούτος ἐγκαῖα κ' ἑβδομητανταεὴ
καὶ ξανά' σ' ἑξ, κἀλλοίσι ὁ λαὸς ἄς τρέξη.

Μὲ πόνο κ' ὄ Ρωμῆος θρηνεὶ τοῦ Βεροναρδάκη τῆ θανή.

Μνήμα γὰρ τοῦτον ἀνοίξι χρυσοκαλλοῦσα κόρη,
κ' ἀπὸ μ' μπροστά τοῦ ὀμβέλικου Φωκάδου Νικηφόρου,
Δοξαπατρίδου τοῦ Μωρηξ, τῆς Πόλις Κωνσταντινοῦ,
κ' ἡ Φωστὰ κ' ἡ Μερὸν ποὺ μὲ τὴν Κυρὰ Φροσύνη.

Ἀρχαίων χρόνων ἦρως κ' ἀρχαίαις ἡρώιδες
μῦρα σκορποῦν λατρείας
γὰ αὐτόν, ποὺ τοὺς ζωντανέας μὲ ἀπὸ τῆς σελίδος
μεγάλως ἱστορίας.

Νεκρὸ τὸν καλλιστέφανο τῆς Δέσπου ποιητῆ
κυκλόνου μαυροφόρου
τῆς Μνημοσύνης κόρας,
καὶ μὲ τὸν ὄστρο τραγουδοῦν, καὶ μὲ τὴν ἀρετῆ,
ποῦ σ' ὦν Μουσῶν τὸ Πάνου κανεὶς χωρὶς ἐκείνη
δὲν εἶμπορεὶ νὰ μείνη.

Εἶδε νὰ φεῖγουν ὄνερα σὰν τῆς αὐγῆς τῆς πάγκαις
καὶ ἴσους καὸς τῆς ὄμορφης νὰ λειτουργοῦν ἀράγκαις,
εἶδε τὸν τοῦ καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ γένους νὰ χαινοῦνται
κ' ὄ Μαμμωνῆς ἀπὸ παντοῦ νὰ χρυσοστεφανῶνται.

Καὶ ξεχασμένους ἔδοσε, μὲ μὲ τὴν περιφάνεια,
ποῦ δὲν ἡ Τέχνη μοναχὰ εἰλίγους διαλεγμένους,
καὶ πικραμένους ἄπλωσε τὸ χέρι σ' ὄ στεφάνου,
ποῦ τοῦχε δώσ' ἡ Θάλασσα σὲ χρόνους περασμένους.

Κ' ἡ Μουσα, ποὺ παραστακὴ γὰρ κλεῖα περιγορητῆρα
ἴσους πόνο, σ' ὄ γερῶματα,
δακρυδρετῆ ψιθύρισι συνευθιμένῃ ρήτρα:
κατακαυμένα γράμματα!

Τῶν ξυλλέων φλυαρία γὰρ τὴν ἐκλογὴν τὴν κρούα.

Π.— Μὴν εἰσαι, Φροσύνη, γιγέ...
Φ.— Ἐξείσι πῶς ἔχομ' ἔκλογας,

Ἐξείσι πῶς ἔνας μοναχὰ θά' ἔβ' ἔβ' Παρικλέτο,
κ' ἀπὸ πολλοὺς μὴν καρτερῆς κροαὶ καὶ ταυγαρέτο.

Ἐξείσι πῶς πρέπει τὴν αὐγὴν
νὰ πῆς καὶ νὰ ψηφίσι,
κ' ἔμπρὸς σ' τοῦ γένους τὴν κραυγὴν
τάσεται νὰ τάφωσι.

Ὅρειλις, καὶ ὄκαλο ξερὸ,
ἴσ' ὄ τμήματα νὰ ρέψη,
ὄρειλις τῶρα τὸ χορὸ
τῆς κἀλλης νὰ χορεύσι.

Ἐμένα, βρῆ, μου τόπακε πολλοὶ Ρωμῆοι ντοτόροι
πῶς τὴν καλλίτερη ζωὴν περνοῦν οἱ ψηφοφόροι.

Ἐμένα, βρῆ, μου τόπακε πῶς, σ' ὄ τῶν Ρωμῶν τὴν γῆ
δὲν ἔχουν διασκέδαι παρὰ τὴν ἐκλογὴν.

Ἄλλοίμοι καὶ συμφορὰ
σὰν ἔχη ψῆφο, μακαριὰ,
καὶ πρὸς αὐτὸν τὴν πρέπουσαν ἐκτιμῶν δὲν δείχνει
καὶ δὲν παγαίνει πρόδομ' ὄ τῆς κἀλλικῆς τὸν ῥίχνη.

Ἄλλοίμοι σου σὰν μ' ὄρθῃ
νὰ λέγεται δημότις,
καὶ γὰρ κ' ὄ ἀδιαφορεῖς
σὰν ξένος πατριώτη.

Εἶναι πολίτης ταπεινὸς
κ' ἄνεξις προγόνου
ὄ μὴ μετέχων ἐμμοσῆς
ἐκλογικῶν ἀγώνων.

Ἄλλοίμοι, ποῦ δὲν ἔμπορεὶ καλὰ νὰ καταλεθῇ
ποῖς σπουδαία γίνεται σ' τὴν Ρωμῶν ὄνη βλεβῶ,
καὶ πόσον βλέπει τὴ κοινὰ
σὰν ἔνας ἀρουραῖος
ὄ μὴ τελῶν, ταμπλαγῶν,
τὸ τοῦ πολίτου χρόνος.

